

[A. Johansen.]

Siden af, at der har været Vanskeligheder for disse Kasser, nu gør sig gældende.

Jeg kan altsaa paa mit Partis Vegne anbefale begge de foreliggende Lovforslag og skal under Hensyn til, at vi stærkt nærmer os det Tidspunkt, da Lovene skal træde i Kraft, ogsaa anbefale dem til hurtig Behandling. Der har været fremsat Ønske om at faa Sagen behandlet i et Udvalg, og jeg skal, naar Behandlingen her i Tinget er afsluttet, stille Forslag om Sagens Henviisning til et Udvalg.

Stensballe: Efter at jeg har faaet meddelt, at Lovforslagene ønskes behandlet i et Udvalg, kan jeg indskrænke min Omtale af dem her ved første Behandling til nogle faa Ord.

Jeg vil da gerne om Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring sige, at vi i og for sig naturligvis ikke har noget imod den Udvidelse af Arbejdsanvisningskontorenes Bestyrelse, som er foreslaet. Men vi er af den Opfattelse, at det næppe vil være en tilstrækkelig Støtte for at faa en bedre Kontrol i Gang, som der tales om fra saa mange Sider. Mit Parti har i det andet høje Ting behandlet dette Spørgsmaal indgaaende, ogsaa i den afgivne Betænkning, hvor man navnlig har peget paa, at der burde indføres en Ordning, hvorefter der, naar det gennem Undersøgelse er paavist, at der er ledigt Arbejde, lukkes for Understøttelsen til de arbejdsløse, som er i Stand til at udføre det paagældende Arbejde.

Jeg kan kun glæde mig over, at der vil blive foreslaet Udvalg, saaledes at dette Spørgsmaal kan gennemdrøftes i Udvalget. Jeg gaar gerne ind i en saadan Forhandling for at se, om der kunde komme noget ud deraf, som kunde give mere Sikkerhed end det, der findes. Jeg forstaaer paa Forhandlingen i det andet høje Ting, at det konservative Partis Ordfører der har været inde paa noget tilsvarende som det, der har givet sig Udtryk i det Ændringsforslag, mit Parti stillede i det andet høje Ting, men jeg maa ogsaa forstaa, at der har været Velvilje — det hører jeg naturligvis, inden denne Forhandling er endt — hos det radikale Parti, ikke mindst hos den radikale Ordfører her. Jeg har jo læst i Rigsdagsreferatet fra Folketinget, hvad det ærede Medlem har skrevet om dette Forhold i „Skive Folkeblad“, hvor han udtaler, at der er rene Landkommuner, hvor Karlene gaar ledige. Han siger endogsaa klart, at mere end Halvdelen af dem gaar til Kontrol til Trods for, at der er flere

Landmænd i Kommunerne, som mangler Karle, og at en Mængde ledige Pladser er averteret i Bladene.

Jeg vil, som sagt, gerne være med til en Udvalgsforhandling. Vi mener, at §§ 2 og 3 bør udgaa, da man ikke i Øjeblikket har denne Udvidelse af de prisregulerende Bestemmelser, men ogsaa det kan vi drøfte i Udvalget.

Hvad det andet Lovforslag angaar, om ekstraordinært Statstilskud til vanskeligt stillede Arbejdsløshedskasser, var vor Stilling, da et tilsvarende Lovforslag blev behandlet i Efteraaret, at vi ikke kunde medvirke til dets Gennemførelse. Vi har den Opfattelse, at med den Ordning, der blev truffet i 1933, maatte Arbejdsløshedsforsikringen fremtidig kunne hvile i sig selv, og at en ekstraordinær Lovgivning paa dette Omraade ikke skulde være nødvendig. Ud fra disse Betragtninger medvirkede vi ikke til Lovens Gennemførelse i Efteraaret og kan heller ikke medvirke til Gennemførelsen af det Lovforslag, der nu er forelagt det høje Ting.

Jørgen Jørgensen: Vedrørende Forslaget om Ændring i Loven af 14. April 1937 om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring vil jeg gerne sige, at vi fra konservativ Side er enige i, at det betyder en Forbedring af Arbejdsanvisningskontorenes Mulighed for at virke efter deres Hensigt, hvad man nu indfører ved at udvide Bestyrelsen med de to, man kan vel sige landbrugskyndige Medlemmer, der er Tale om. Vi hilser navnlig med Tilfredshed, at man i Folketinget har foretaget den Ændring, at den Mand, som skal repræsentere Landbruget, Husbonden, eller hvad man nu vil, skal være en Mand, som har egen Bedrift og Folk i Beskæftigelse, saa at han skulde være særligt kvalificeret til paa dette Omraade at varetage de Interesser, som vi ved der i Øjeblikket staaer ret stor Strid om i Landbrugskredse.

Jeg vil gerne sige om selve Spørgsmaalet om Arbejdsanvisningskontorerne og Arbejdsanvisningen til Landbruget i det hele, at dette at henvende sig til Arbejdsanvisningskontoret for at faa anvist Hjælp derfra er noget, som mange er bange for, og Hovedaarsagen — i alt Fald det, man oftest støder paa — er dette, at den paagældende ikke ved, hvem han faar, hvis han henvender sig om Hjælp der. Der er ingen Tvivl om, at man faar en arbejdsduelig Person, og man faar naturligvis ogsaa en Mand, som, kan man regne med, er arbejdsvillig, men i de almindelige Bønder-